

Vlado Bulić: Putovanje u srce hrvatskog sna – ulomak iz romana

Probudio me visokofrekventi zvuk s radija koji je označavao puni sat. Onda još jedan.

Točno je dvadeset sati. Slušate vijesti Prvog programa Hrvatskog radija.

Soba je bila u potpunom mraku, vidjela se samo crvena točka na radiju kako pulsira u ritmu spikerovog glasa.

Predsjednik Republike, doktor Franjo Tuđman, još uvijek se nalazi na liječenju u Kliničkoj bolnici Dubrava.

Upalio sam lampu i sjeo za stol. Bio je pun sjemenki, filtera od rasturenih cigara, komadića rizle i mrvica od duhana i trave...

Od liječničkog konzilija saznajemo da je Predsjednikovo zdravlje stabilno.

Ugasio sam radio i pogledao kroz prozor. Koji je dan danas? Gledao sam gras. Piz je obično trajao dva dana, a na stolu je bilo još za džoint. Netko je kucao.

- Ko je?! - zaurkao sam.
- Miha!
- Aha, petak.

Doteturao sam do vrata i otključao. Do Mihe je stajao nizak tip plave kose, krivog nosa i izbuljenih očiju. Podsjećao je na lika iz crtića koji izduši pa ga treba pumpati da se vrati u normalno stanje.

- Opet si spavao! - počeo je Miha bez uvoda i odmah uletio u sobu. - Ovo je Martin.

Rukovao sam se s tipom. Stavio je vreću na krevet, sjeo do nje i počeo gledati prema nama kao da čeka upute.

- Eto, ja žurim - nastavio je Miha i krenuo prema vratima kao da ga je frka nečega. Zbunio me. Krenuo sam za njim i uhvatio ga na hodniku.
- Čekaj, jebote, dovedeš lika da spava kod mene i odlipiš ka da je siroče. Koji ti je kurac?!
- Ma OK je tip, fakat.
- Dobro, jebote, ali moga si ostati baren pet minuta dok se skopčamo i to.
- Dena, stvarno mi se žuri. Vidimo se.

Gledao sam kako nestaje, a onda se onako mamuran okrenuo prema vratima. "Miha, jeben ti mater", samo sam promrmljao i ušao unutra. Ovaj je i dalje čekao upute.

- I ... ovaj ... kako si putovao? - pokušao sam početi. Pogledao me s upitnikom.
- Putovao?
- Pa ono, iz Rumunjske i to? - i dalje me gledao zbunjeno.
- Nisam putovao, živim tu već dvije godine.

Sad sam ja njega gledao s upitnikom.

- Miha ti ništa nije pričao? - nastavio je.
- Ne.
- U Zagrebu sam već dvije godine.
- Šta, studiraš?
- Pa ... da.
- Šta?

Promrmljao je nešto.

- Molim?
- U sjemeništu sam - rekao je glasnije.

"Miha, jeben ti mater sto puta!", promislio sam trudeći se zadržati mirnu facu. Pogledao sam prema stolu. Trava je obično rješavala ovakve situacije. Kad bih upoznao nekog novog, tupilo bi trajalo do rečenice "Oćemo zapalit?" Kad bi tip rekao "Da" atmosfera bi olabavila sama od sebe. Ali ovo je bio jebeni sjemeništarac i jedino što mi je padalo na pamet bilo je da mu pokažem vrata. Pop je prekinuo tišinu.

- Je li ti se duva? - rekao je i izvukao iz torbe kesu s travom.
- Sereš! - izletjelo mi je.
- Zašto svi puknu kad vide popa kako duva? Pa i ja sam čovjek.

Rekao je to glasom filmskog Isusa i složio neki blaženi izraz lica, a onda sjeo za stol i počeo vaditi gras iz kese. Atmosfera je trenutno olabavila.

- Nisi normalan ... Zašto nisi sad u sjemeništu? Skušili te?
- Otprilike. Sad sam na razmišljanju.
- Na čemu si?
- Pa kad vide da nismo načistu s nekim stvarima, pošalju nas godinu dana na razmišljanje. I, evo, razmišljam - mrvio je gras.
- Pa šta si napravija?
- Vratio se pijan jednu večer i ispovraćao zahod.

Smijali smo se obojica. Gledao sam tipa kako mrvio gras. Vidjelo se da mu je to rutina.

- Ja sam bio ministrant svojevremeno - rekao sam.
- Bravo za tebe. Sad posluži don Martina rizlama.

Dodao sam mu rolu. Povukao je tri centimetra. Dalje nije išlo.

- Jebiga, Velečasni - počeo sam tražiti rezervne rizle po ladicama.
- Sranje! Je li trafika još radi?
- Ne treba. I ... ne zovi me Velečasni nego Don. Tako me svi zovu.

Pružio je ruku prema polici i uzeo džepno Sveto pismo. Svaka soba u domu je kod useljenja dobivala po primjerak. Zajedno s posteljinom.

- Imaju skroz tanak papir - rekao je i otvorio knjižicu. - Vidim, nisi baš uzoran kršćanin, ne otvaraš ga često, još je cijelo čitavo. Da vidimo - listao je, a onda izvukao jednu stranicu.
- Pa ja ću popizdit! Od milijun ljudi u Zagrebu, meni, jebote, uleti rumunjski pop koji rola u Sveto Pismo.
- Čudni su putevi gospodnji, Dena - rekao je uzvišenim tonom, a onda počeo čitati s rizle.

*U početku bijaše Riječ.
I Riječ bijaše kod Boga.*

Nakon pet minuta, ponosno je pokazivao ispisanu džoju.

- A u početku bijaše samo riječ.

Povukao je dva dima i dodao mi. Povukao sam. Onda još jednom. Sa svakim dimom, izgorjelo bi par slova. Pokušao sam čitati to. Gorjelo je ukrivo.

- Don, izgorio ti Bog, ostalo samo k - govorio sam kroz smijeh.
- Koji k?

Pokazao sam mu džoju. Tekst je sad izgledao ovako.

*U početku bijaše Riječ
I Riječ bijaše k*

Počeli smo se kidati od smijeha.

- K je početak i kraj svih stvari! - pokušavao je složiti ozbiljnu facu. Nije mu išlo.
- Dobar je, jebote, stvarno je dobar! - govorio sam i skoro plakao od smijeha.
- Neizmjerne je dobrote - rekao je, izvukao novu stranicu iz Novog zavjeta i počeo mrviti.

*** * ***

Kad sam se probudio, Don je već sjedio za stolom i listao Sveto pismo dok mu je jedna njegova stranica lagano sagorijevala u ruci.

- Nisi normalan, jebote! - mrmljao sam s kreveta.

Dodao mi je džoju.

- Sad nisi ni ti. Imaš kakvih obaveza danas? - nastavio je.
- Nemam.
- A faks i to?
- Ne iden već misec dana.
- Pa šta radiš u životu?
- Ništa. Duvam i gledam u plafon.

Iznenada se nalaktio, prekrižio noge i zabaljio mi se u oči.

- Dena - složio je facu psihijatra iz američkih filmova koja je najavljivala smrtno ozbiljan razgovor.
- Molim.
- Je li se želiš ispovjedit? - rekao je i blokao od smijeha.
- Odjebi, idiote!
- Ozbiljno te pitam.
- Daj, Don, nemoj me jebat! Puka si, čoviče!
- Moram ostat u formi dok sam na razmišljanju. A ti mi se činiš idealan kandidat. Evo, smotam još jednog pa počnemo.

Rekao je to i počeo rolati iako je ovaj kojeg smo duvali bio tek na pola. Tip jednostavno nije mogao prihvatiti ne kao odgovor. Pripalio je.

- Je li se sjećaš početka?
- Sićan - rekao sam. - Skrušeno ispovijedam sve svoje grijehе od moje zadnje ispovijedi koja je bila prije deset godina.
- Deset godina?! Dobar si - nacerio se. - I, drago dijete, reci mi svoje grijehе.

Cijela spika mi je postajala sve zabavnija. Povukao sam još dim.

- Velečasni, mislim da sam izgubio vjeru - rekao sam ozbiljno.
- U Boga, svijet ili sebe?
- Svo troje.

Pogledao me ozbiljno, a onda se upalio. Složio je spiku na koju bi ga u mom selu proglasili popom stoljeća.

- Treba ti plan, drago dijete. U najvažnijim godinama svog mladog života prepustio si se mraku i treba ti svjetla. Svjetlo ti treba, drago dijete, koje će te izvesti iz tvog mračnog tunela i odvesti te do punine života, kao što je zvijezda repatica mudrace odvela do tek rođenog Krista. A na tom putu ne smiješ odustati! - zagrmio je pa podigao Sveto pismo. - Tu! Tu nadahnuće trebaš tražiti! - zaključio je i iz izvora nadahnuća iščupao još jednu stranicu.
- Ide to tebi!
- Pa to mi je posao! - rekao je mrveći travu.
- Šta, gledat ljudima oči i srat in kvake?
- Ne serem kvake - rekao je ozbiljno.
- Nego imaš plan?
- Naravno da imam.
- Pa koji ti to plan moš imat? I ako završiš ka pop, sjebat ćeš se jer ćeš pojebat prvu napaljenu vjernicu koja ti uleti.
- Njemačka, Dena, u Njemačkoj je spas - pripaljivao je sljedeću stranicu Svetog pisma. - Kad se ovdje zaredim, pokušat ću otići tamo našim gastarbajterima prodavat maglu. Nije lako, ali ako imaš dobre veze, može upaliti.
- Dobro, ali opet ne moš legalno jebat - bio sam uporan.
- Čekaj, nisam još gotov. Oni su prilično darežljivi kad je Crkva u pitanju pa će valjda ostat nešto i meni. A onda prelazim u protestante, oni mogu ševiti.
- Šta, da se to?
- Svima fali radne snage, nitko normalan se tim više ne želi bavit. Navedeš neke glupe razloge i transfer se obavi bez problema - zaključio je i dodao mi džoju. - Nego, zaboravio sam ti odrediti pokoru.
- Reci.
- Platiš mi kavu i pelinkovac u Smešu.

* * *

Sjedili smo za šankom, listali novine i pili kave i pelinkovce. Bilo je dva popodne, a oči su nam već bile crvene i sjajne.

- Oćemo pit? - pitao je kad je posrkao kavu.
- Pa već piješ.
- Ali za ozbiljno.

- Amo.

Konobar je donio još dva dupla pelinkovca i pojačao ton na TV-u. Počinjale su vijesti.

Predsjednik Republike, doktor Franjo Tuđman, još uvijek se nalazi na liječenju u Kliničkoj bolnici Dubrava.

Bili smo skoro jedini gosti. Ekipa s jutarnjih kava već se pogubila, a za one koji su se u Smešu opijali bilo je još prerano. Vani je dan svanuo do pola i činio se kao jedan dugi sumrak – atmosfera u kojoj nisi mogao ništa nego piti, duvati i spavati. Ili mi se samo činilo tako. Zbog dima.

- Don, jedna stvar mi nije jasna.
- Reci.
- Kako si ti, jebote, završija u sjemeništu? Nisi mi taj tip da ga jebeš.
- Zbog krave – rekao je to kao da se radi o nečem samom po sebi razumljivom.
- Koje krave, jebote?
- Ma duga priča.
- A, ka, žuri nan se negdi – bio sam uporan. Stvar je zvučala obećavajuće.
- Pa u tom mom selu, znaš, tamo su svi siromašni. Nemamo ni asfalta. Sad možeš zamisliti kakvo je stanje bilo sedamdesetih, dok je Čaušesku još bio na vlasti.
- Dobro, di je tu krava?
- Čekaj malo! Uglavnom, stari kao pravi Hrvat katolik nije mogao do posla, a stara je bila trudna sa mnom i sve skupa nije djelovalo obećavajuće, a onda im se, uz sve to, još i krava razboli, jedino konkretno što su imali. Napuhala se kao da se djeteline prežderala.
- Veliko sranje!
- Gigantsko! I sad, kako nisu imali za veterinara, zvali su popa, don Martina. Ovaj je blagoslovio kravu i rekao starom da kod mesara uzme sadržaj želuca zaklanog teleta, to izmiješa s vodom i uspe joj u grlo.
- E, i?
- Ovaj je to usuo kravi u grlo pa su čekali do sljedećeg jutra, ali stara se nije mogla odlijepit od Gospine slike. Zavjetovala se da će, ako krava ozdravi i ako rodi muško, to muško biti svećenik.

Gledao sam ga pogledom teleta.

- I ozdravila, majku joj jebem! – sasuo je u grlo ostatak pelina.

I dalje sam ga gledao pogledom teleta trudeći se zadržati ozbiljnu facu. Ali nije išlo. U jednom momentu sam samo blokao i počeo se grčiti od smijeha.

- Znam, svima je smiješno osim meni i mojim starcima – rekao je.

Nastavili smo po pelinkovcu, ali nakon ove priče, ni jedna druga tema nije se htjela primiti pa je samo u jednom momentu rekao:

- Amo odavde.
- Di?
- Kupit neku hranu i bocu pelinkovca i ubit se.

- Može.

* * *

Vratili smo se u sobu s hranom i bocom Badelovog pelina. Otvorili smo je još putem i cugali. Temperatura je bila oko nule i dom je već oko četiri bio pust i miran. Samo bi se tu i tamo neka nakupina odjeće pojavila u daljini probijajući se kroz pahulje snijega koji je taman počinjao padati. Jeli smo sendviče od parizera i cugali pelinkovac, a kad smo sažvakali sendviče, počeo je rolati. Bilo je pet popodne i već smo bili temeljito razvaljeni. Ali takav je bio dan - hladan i oblačan i sve što si mogao raditi bilo je zabiti se u sobu i čekati ... Novi dan, bolje sutra, ljepšu budućnost.

- Amo radit nešto, puknut ću! - rekao je nakon dva sata kljucanja i tupila.
- Šta? - pitao sam s tko zna kojom džojom u ruci, gledajući kroz prozor snijeg. Primilo ga se već nekoliko centimetara.
- Ne znam, bilo što, počet ću lupati glavom o zid - pizdio je nervozno. Ja sam i dalje buljio u snijeg.
- Amo gradit snješka - rekao sam.
- Molim?
- Pa ono, u mene doli u Dalmaciji nikad ga ne napadne dovoljno. Skoro mi je dvadeset, a nisan u životu poštenoga snješka napravija.

Nije ga dugo trebalo nagovarati. Nakon pola sata, teturali smo u mjestu ispred paviljona i gledali u snijeg.

- Šta ćemo radit? - pitao sam.
- Pa snješka.
- Ala tebe, znan to, nego kojeg oblika. Neću sad onoga debilnoga s mrkvon i tin sranjima. Triba nešto ... znaš ono ... nešto.

Razmišljali smo. Kao ona dva lika iz "A je to".

- Možemo zapalit da nam proradi kreativa - predložio je. Ponio je sa sobom tri smotana i ono pelina što je ostalo u boci.
- Daj, jebote, Don, koliko smo ih popušili od jutros, tribali bi bit najkreativniji dvojac na planeti.
- Nema veze, fino je zapaliti na svježem zraku - rekao je i krenuo ga pripaliti točno pred paviljonom.
- Čekaj, idiote!
- Šta je?
- Da pitam je li portir proša, svako tri ure ide u obilazak.

Na porti prvog paviljona i dalje je radio Mislav. Od sranja pred portom, ponašao se kao da mi duguje uslugu pa sam ga zamolio da nam javi kad ovaj krene u obilazak.

- Šta te frka? - pitao je Don kad sam se vratio i kimnuo mu da pripali.
- Ma tip se ponaša ka da je vlasnik doma, a još me zadnji par miseci ima na piku. Ka, priti mi da s prvin sljedećin sranjen letin vani.
- Zašto?
- Razbija san jednog tipa tu ispid porte.
- Ti?
- A jebiga - uvlačio sam dim. - Nego, zajebi to, šta ćemo radit?
- Nemam pojma.

I dalje smo glupo blesili u snijeg i duvali. Džoja je gorila ukrivo.

- Znam - rekao sam - slovo K.
- Odlično! K je početak i kraj svih stvari! - smijao se.

Bacili smo džoju i počeli.

Gradili smo snježno K u tišini. Potpuno koncentrirani, kao da se radi o projektu o kojemu nam ovisi budućnost. Ma zapravo, bila je to jedina konkretna stvar koju smo u zadnjih mjesec dana Don i ja započeli. Barem sam za sebe to mogao tvrditi sa stopostotnom sigurnošću. A i bio sam temeljito razvaljen. Toliko da me ni hladan zrak, ni smrznuti prsti na ruci nisu trijeznili.

Za početak smo skupljali snijeg na gomilu, a onda ga nabijali pokušavajući sagraditi okomiti stup - nosivu nogu slova K. Nakon pola sata bez pauze, noga je bila već oko metar visoka, ali nismo odustajali. Dogovorili smo da se naše K mora prepoznati sa sto metara udaljenosti i biti visoko barem metar i pol, ako ne i više. Ipak se radilo o simbolu. Početku i kraju svih stvari i jedinom konkretnom projektu u našim životima.

Tko god bi prošao pored nas, zastao bi malo, pogledao što radimo, a kad ne bi skužio, krenuo bi s pitanjima. Kad bi im Don rekao da gradimo slovo K i krenuo objašnjavati svu njegovu simboliku, pogledali bi nas kao kretene i otišli. Ali to nas ne bi nimalo obeshrabrilo. Nakon još pola sata, nosiva noga slova K bila je skoro metar i pol visoka. Bilo je vrijeme za predah. Mahnuo sam prema Mislavu, ovaj je signalizirao da nema opasnosti pa smo sjeli pred vrata paviljona, zapalili sljedeću džoju i gledali u naš projekt koji je zasad izgledao kao jedno veliko I.

- Amo ga ovako ostaviti - rekao je i otpio gutljaj iz boce ne skidajući pogled sa snješka.
- Zašto? K je početak i kraj svih stvari, nije I, jebote!

Uvukao je ruku u majicu i izvukao lančić. Na njemu je, uz križić, bio i zlatni okrugli privjesak sa slovom I u krugu.

- A ime je?
- Ivanka - odgovorio je i otpio još gutljaj. - Zbog nje sam i došao u Zagreb.
- Čekaj malo, doša si usjemenište da bi moga bit sa ženskon! Ti si jebena legenda, čoviče!
- Nisam imao izbora. Ona je otišla prva, a jedini način da mene starci puste, bio je da upišem ovo sranje - opet je cugnuo - i to sam ih morao uvjeravati dva mjeseca jer su misli da lažem. Svaki dan sam bio na dvije mise da popuše da sam čuo poziv od Boga.
- Di je ona sad?
- U pički materinoj! Nogirala me kad sam došao.
- Šta, nije joj se svidija tvoj plan s Njemačkom?
- Nimalo - rekao je i slistio ostatak pelina. - Mladi smo, život je pred nama ... - simulirao je njenu rečenicu.

Nastavili smo duvati i gledati u snježno I.

- I šta ćemo? - prekinuo sam tupilo - oćemo ostavit I?
- Ma ko je jebe! Kučka! Idemo mu napraviti donju nogu.

Nastavili smo graditi naše K u tišini. Na redu je bila nožica koja kao potporanj drži već izgrađeno I. Gradili smo je sa strane. Donosili smo snijeg i zbijali ga kao kad smo gradili i nosivu nogu. Bila je gotova nakon petnaestak minuta. Odlijepili smo je od poda i naslonili na I. Sad je cijela stvar izgledala kao naopako okrenuti Y. Stali smo da odmorimo.

- Kako ćemo ovu gornju nogu postaviti? - pitao sam vrteći se oko poluizgrađenog slova.
- Nemam pojma.
- Ako je napravimo sa strane ka i ovu donju, nema šanse da je postavimo. Past će sto posto.
- Trebalo bi neku šipku provući kroz nju da je drži.
- Odakle nan šipka?
- Ovako ćemo - preuzeo je kontrolu - ja ću naći neku suhu granu od čempresa, a ti do tad napravi nožicu.
- Može.

Nakon još pola sata, gornja nožica od K bila je gotova i na zemlji čekala Dona da se pojavi s granom. Pojavio se s nekom grančinom od metra i pol. Sastrugali smo s nje suhe grančice, prelomili je i nabili nožicu na nju. Ali nije upalilo. Zabili smo dio koji je virio u I, ali izdržao je cijelih deset sekunda. Nožica je pala i razbila se, a u I-u je ostala rupa.

- E, jebiga! - rekao sam. - Nema šanse!

Don je zamišljeno buljio u sve to.

- Oćemo ostaviti I? Jebeš mu mater sad - predložio sam.
- Radije srušim sve.

I dalje smo buljili u Y kad se pojavio Miha s nekom kesom u ruci. Neku kutiju je nosio unutra.

- Odakle ti?
- Iz sex shopa - rekao je i nacerio se.
- Šta si tamo radija?
- Kupio Belindu - i dalje se cerio i izvadio kutiju iz kese. Unutra je bila lutka na napuhavanje. Plavuša s otvorenim ustima.

Don je od smijeha počeo kašljati.

- Pa koji će ti kurac?
- Večeras organiziram viagra party - rekao je ponosno. - Nisam se uspio riješiti one viagre pa sam kupio lutku. Večeras je tulum. U jednoj sobi gledamo pornjavu i gutamo viagre, a u drugoj redaljka na Belindi. Oćete doć?
- A ne! To moran viditi - rekao sam - samo da snješka dovršimo.
- Kojeg snješka?

Uprli smo prstom prema snježnom naopakom Y.

- Izgleda kao kurac s potpornjem - rekao je.

Pogledali smo se.

- Miha, ti si genijalac! - rekli smo skoro uglas. Nije skužio o čemu se radi. Samo je rekao: "Vidimo se kasnije", i odgibao.

Mi smo se vratili snješku. Plan je bio jednostavan. Odljepit donju nožicu, staviti je na I i početi to I pretvarati u kurac. U dva metra visoku kurčinu. Kad smo to napravili, budući kurac je izgledao kao da se prelomio pri vrhu, ali to nas nije smetalo. Ja sam nastavio donositi snijeg i dalje ga nabijati na vrh dok je Don rukavicama oblio oštre kuteve bivšeg I i izgledao kao da drka tu ogromnu snježnu kurčinu. A onda su krenula pojačanja. Najprije su nam se, kad su skužili da radimo kurac, pridružila dva tipa iz Rijeke, onda ekipa od pet Šibenčana, pa dva lika iz Osijeka. Na kraju nas se deset poput mrava vrtilo oko te snježne kurčine i donosilo još snijega dok je Don drkao i drkao pokušavajući cijeloj stvari dati prepoznatljiv oblik. Dok smo tako brijali, nismo ni skužili tipa i Žensku koji su se kao inspektori vrtili oko nas i promatrali snješka. A onda je tip prosuo:

- Para se ka da vam je puko pri vrhu - razvučeno, kao pravi Dubrovčanin - mogu vam ja to uredit.
- A šta si ti, kipar, jebote?
- Nisam još. Kad diplomiram.
- Upadaj!

Tip je pozdravio žensku, rekao joj da ga ne čeka i počeo. Najprije je dovukao stolicu s porte, onda uzeo komad kore od one Donove čempresove grane, popeo se na stolicu i počeo ravnati grbu. Kad je sredio grbu, prebacio se na glavić. Mi smo samo gledali odozdo i kidali se, a onda je tip, kad nas je vidio besposlene, totalno zabrijao. Najprije je ovima iz Osijeka rekao da skupe razbacane grančice od čempresa i poslože ih oko kurca kao dlake, ekipi iz Šibenika je naredio da počnu raditi dvije velike snježne kugle za jaja, a ove tipove iz Rijeke poslao u menzu po jogurt. Svi su ga slušali bez pogovora. Kad je dubrovački kipar završio s glavićem, prebacio se na žilu. Odstranjivao je korom čempresa višak snijega i stvar je postajala prepoznatljiva. Toliko prepoznatljiva da su Riječani kad su se vratili s jogurtom, tvrdili da se sa sto metara kuži o čemu se radi. Kad je završio i jaja, sve je bilo spremno za svečano otvorenje. Don se u maniri budućeg popa popeo na stolicu i krenuo.

- Živko, ja te krstim u ime Oca, Sina i Duha Svetoga - rekao je i izlio jogurt po snježnom glaviću.

Nastao je delirij. Oko kurca se već skupilo dvadesetak ekipe, cereći se i bacajući komentare na temu, a vrhunac je bio ulet ekipe iz Trogira koja ga je skužila s prozora. Dotrčali su u kupaćim gaćicama i počeli se fotkati oko dva metra visoke snježne kurčine. A onda je u scenu upao Mislav, paranoično, ali opet nije složio totalnu frku. Samo je došao do mene i Dona i rekao: "Ide portir." Izgubili smo se trenutno.

* * *

Ušli smo u Smeš i sjeli za jedini slobodan stol. Točno ispod televizije. Bila je subota i kafić je bio pun, ekipa se zagrijavala za Best i Jarun. Počinjale su vijesti u jedanaest.

Zdravstveno stanje predsjednika Franje Tuđmana naglo se pogoršalo.

Naručili smo po dupli pelin, a ja sam postajao sve svjesniji mokrih cipela i smrznutih ruku. Prste sam jedva savijao, a patike, najdeblja zimska obuća koju sam imao, bile su skroz mokre.

- Oćemo do Mihe? - Don je pokušavao nadglasati muziku kad je trgnuo pelin.
- Amo do porte prije, vidit šta je sa Živkom.

Živko je bio srušen. Prelomljen napola. Gornja polovica je poput palog heroja ležala na iglicama dok su dvije kugle, jaja, bila razbucana nogama.

- Jeba mu ja mater! - popizdio sam. - Koji je to idiot! Pa koji kurac mu kurac smeta!

Don je samo stajao i buljio u sve to. Kao da se moli, ili se sprema Živku održati sprovod.

- Jebiga, Živko - samo je rekao i krenuo prema porti.

Mislav je bio skroz uživljen.

- Zamalo je sranje ispalo. Kad je skužio kurac, potpuno je popizdio. Umalo se potukao s onima što su se fotkali.
- Biće pijan bija?
- Totalno. Rastjerao ih je sve, a onda ga srušio nogom i počeo kao lud tući nogama po jajima.
- Je li nas cinka ko?
- Nije nitko koliko sam skužio, samo su se razbježali. Onda je mene pilio, ali rekao sam da ih je bilo petnaestak i da nisam prepoznao nikog iz ovog paviljona.
- Legenda si.
- E, i zapisao je bilješku u teku - otvorio je bilježnicu.

Čitali smo. Bio je naveden datum, sat i bilješka:

U OVOM TEŠKOM ČASU NEKI NEODGOVORNI I NEODGOJENI STUDENTI KOJE NISMO USPIJELI INDETIFICIRATI SU NAPRAVILI SNJEGOVIĆA VULGARNOGA OBLIKA ISPRED 1. PAVILJONA KOJI JE UKLONJEN NAŠOM AKCIJOM NA VRJEME.

Don je čitao bilješku, a sa svakom novom rečenicom, izraz lica postajao je ozbiljniji, ljući. Na kraju je totalno popizdio i izgledao poput popa koji se sprema na prokletstvo.

- Znae šta! Sutra ... sutra će se opet okupiti studenti iz svih krajeva Hrvatske - skoro je urlao. - Sutra je novi dan! Sutra će mladi iz svih krajeva Hrvatske napraviti još bolji, još ljepši i još veći kurac!
- Amen! - odgovorio sam.